

Tre eventyr inspireret af Els Cools univers

Skrevet til danseforestillingen Bagerst i Skuffen af sART DanseTeater

Af Anneline Köhler Juul

Svendborg d. 3.oktober 2013

Springe i skov

Drengen spurgte elefanten, en dag de sad sammen ved sundet: Hvorfor springer jorden i skov?

Jo, ser du, sagde elefanten. Når mennesker har dyrket en mark og en dag holder op med det igen, eller et område er blevet ramt af en frygtelig ild og ligger tilbage sortsvedent og nøgent - så vågner de frø, der ligger i og lander på jorden, og så kan der springes, inden præriegræsset tager over.

Først kommer der rævehaler, så kommer der

birketræer, så hyld, røn, eg og så er der pludselig en skov i denne åbning. Nogle gange sker det de mærkværdigste steder. Som på sønderskudte banegårde efter en krig, hvor soldater i deres uniformers folder har bragt frø hjem fra alle verdens hjørner og ud af rædsler skabt en sand europæisk skov.

Hvad med mig? sagde drengen. Kan jeg også springe i skov?

Elefanten tænkte sig lidt om. Ja, sagde han – alt kan springe i skov.

Sommetider sker det i en samtale, at to mennesker taler, og det vækker skoven i dem. Det ene ord tager det andet og der vågner noget godt eller grusomt. Det farligste for skoven er, at venter man for længe med at springe, så vokser der græs over og så kommer der aldrig skov.

Hvor ved du alt det fra? spurgte drengen.

Når jeg sætter snablen ned mod jorden kan jeg høre om det regner 150 km. væk – så jeg kan da også høre, når der er nogen der springer – i skov, sagde elefanten

Nå ja, det er klart, sagde drengen.

Skuffedullen

En dag Ida kom hjem fra skole, kaldte hun på sin far, men han svarede ikke. Han er nok ude under æbletræerne, tænkte Ida, men heller ikke dér var han. Han var ikke hjemme mere. Det var Skuffedullen. Hun havde hentet ham og nu var Idas far oppe på slottet - og dér kunne man ikke høre børn kalde.

Ida gik op til slottet og bankede på. Skuffedullen stod i døren. Hvad vil du, min ven, spurgte hun. Jeg vil have min far igen, svarede Ida. Det kan du ikke, for han vil hellere være hos mig. Det er løgn, råbte Ida. Nej, svarede skuffedullen. Men, jeg har jo kun ham sagde

Ida. Giv mig ham! Tag en anden! Kan du ikke bare tage en anden? Sikkert, sagde skuffedullen - men, det var lige ham, jeg havde lyst til i dag. Det er da ikke retfærdigt! Det er der så meget, der ikke er, svarede skuffedullen og smækkede døren.

Så gik Ida hjem.

Den næste dag gik Ida igen op til slottet og bankede på. Skuffedullen stod i døren. Denne gang næsten nøgen. Er det dig, sagde hun. Jeg vil gerne have min far igen! Du har så mange andre, der ligger i dine skuffer. Hvad med mig? Jeg er helt alene. Der er ingen, der lægger en hånd på min kind, når jeg skal sove eller trøster mig, når jeg falder og slår mig på knæet. Det er da ikke retfærdigt. Det er der så meget, der ikke er, svarede skuffedullen og smækkede døren i.

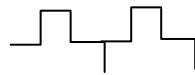
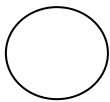
Så gik Ida hjem og græd og græd til æblehaven til sidst blev en sø og hun måtte svømme ind til bredden.

Den næste dag gik Ida igen op til slottet, bankede på og skuffedullen rev døren op. Er det nu dig igen. Du er ikke så lidt fræk at komme rendende her hele tiden. Skal du ikke i skole? Jo, men hvornår får jeg min

far igen? Ham kan du jo få den dag, du finder nøglen til skuffen. Men hvor skal jeg lede? Det må du selv regne ud, svarede Skuffedullen og smækkede døren.

Så begyndte Ida at græde og ville gå hjem, men hjemme var køkkenet koldt og køleskabet tomt. Ida havde slet ikke noget hjem mere. Og hun tænkte på sin far – sin elskede far og hendes hjerte brast næsten helt - åh, hvor hun elskede ham. Så gik hun den lange vej fra slottet hen til den blanke sø af tårer. Hele vejen rundt om søen og tilbage igen. Hun gik og gik - lige til hun kom op til slottet igen. Og se, der var nøglen, jo!

Du kan tegne hendes gåtur her.

Og så gik Ida op på slottet og stak nøglen lige ind i Skuffedullens tykke deller, så hun udstødte et frygteligt vræl og skrumpede ind til en lille hæslig umoderne kommode. Og Ida fik sin far igen, og han tog hende i hånden og de gik hjem og lavede en dejlig kop te med mælk og sukker.

Og skuffedulle-kommoden blev sat på loppemarked og det fortælles, at hun blev købt billigt til en lille pige, som nu gemmer sin lillebrors brugte bleer i skufferne, når hun er gal på sin far.

- men det er hun heldigvis ikke så tit.

Skiftingen

Der var engang en dreng, som boede to steder. Hans forældre kaldte ham for skiftingen – sådan bare for sjov. Nu ved du nok ikke, hvad en skifting er. Men i gamle dage, når et barn var umuligt – ikke bare lidt umuligt, men kropumuligt, sagde de voksne, at det var et troldebarn,. De voksne troede trolden havde lavet et usselt trick – At den en kold, stjerneløs nat havde revet et nyfødt menneskebarn ud af vuggen, havde lagt sin

egen unge der i stedet og var flygtet over de mørke, tunge marker, med ryggen mod månen, sammenkrummet om byttet. Og den næste morgen, når forældrene smilende bøjede sig ned over vuggen, lå der ikke en lille blød-fodet, duftende og dejlig menneskeunge - men en bølge af en troldeunge, der straks stank, skreg, hylede og satte sine små spidse tænder i – En skifting.

[Måske har du i øvrigt lagt mærke til, at din mor nogle gange ser på dig med et underligt blik – lidt afventende, lidt vurderende. Og så er det nok lige dér ,du glemmer at plage om penge, stampe i jorden, hyle og vræle, og i stedet er en sprød lille englebasse, der tager din tallerken ud fra bordet og tørrer din smudsige lille mund med en serviet – og aldrig med trøjen. For hvem kan lide at se dén lille ubehagelige anelse i mors øjne?]

Hans forældre kaldte ham skifting, men hvis alt skal være korrekt, var han nærmere en halvskifting, for hans mor var trold og hans far var menneske. De havde en 7/7 ordning. Ordninger er noget voksne har med hinanden om børn. Det drejer sig om, hvor mange dage man skal være det ene eller andet sted, så ens forældre kan lære ens hverdag rigtig at kende. Så ham, de kaldte skifting, boede 7 dage på pinde med kniv og gaffel i menneskenes verden, og syv dage på gloende pæle med labben dryppende af fedt hos troldene. Hos sin mor væltede han rundt, åd, bøvse, trampede og nakkede monstre hele natten, hvis han havde lyst. Hos sin far passede han sine ting, spillede lærespil og sagde tak for i dag, når han gik fra en kammerat - også når han ikke havde lyst. Det mærkelige var blot, at det var som om hans

forældre ikke havde savnet ham, når han ankom hos den ene og ikke savnede ham, når han gik fra den anden. Det var som om, hans seng stadig var varm efter en drengekrop, når han lagde sig i den, som om hans kop var blevet brugt, som om der var et andet level på hans spil og nogle nye figurer i skuffen. Men det var jo ikke muligt, når han havde været borte i syv dage? Var der andre børn?

Forældrene kom ikke med nogle svar, så drengen måtte selv regne det ud.

Drengen regnede ud, at fornemmelse af et andet barn, havde han de tre dage når han ankom og de tre dage, inden han rejste. Det gav ham, kunne han regne ud - en dag i midten alene.

3-1-3

En dag om ugen og der var 52 uger om året. Dvs. fornemmelsen af en anden havde han i alt 365 dage minus 52= (udregning af publikum)

313

Der var det igen. 313. Et uhyggeligt tal - Set forfra og bagfra gav det 13 og det var uheld set fra midten og i midten var jo der, han helst ville være. Omgivet af 3. Men hvis han var omgivet af tre måtte de jo være fire i familien. For $3+1$ var 4 - men måske var det i stedet det hele: $3+1+3=7$

Det var jo det tal, som man skal slå med terningerne, hvis man spiller med djævelen om sin sjæl - havde han hørt. Han lagde blyanten.

På vejen mellem hans forældres huse stod et højt slankt træ - en ask - og nu kender du måske en dreng, der hedder netop det, men ask er også en slags træer. Det er det træ, man byggede buer af, da alle i Danmark var jægere og havde pelsbukser på, for det er stærkt og ubøjeligt og kan med en god pil hjælpe med at få mad på bordet. Træet stod lige i midten af verden og det havde det gjort altid - også dengang troldene stjal spædbørn og hans forældre i en rus havde glemt, hvad der var op og ned og orden i verden og havde lavet ham.

En dag Skiftingen var på vej mellem sine huse, følte han sig træt og lagde sig i det bløde mos under asketræet og bladenes raslen vuggede ham i søvn. Da drømte han, at der lå en dreng ved siden af ham og træet sang for dem. Sange fra de tidligste tider fuld af broderskab og klang af sværd. Da drengen vågnede, stod der en stor kuffert ved siden af ham i mosset. Han fyldte sine ting i den og slæbte den over til sin far. Her pakkede han ikke ud, men sov i kufferten – den var helt hyggelig - fyldte mere ind i den og da han flyttede til sin mor, var det som om kufferten var vokset. På vej tilbage var den endnu større og den tredje gang kunne han ikke slæbe den længere end til han nåede, hvor asketræet stod. Der lå en dreng og sov – det var hans bror – og så slog kufferten rod...

Brødrene fik indlagt trådløst internet..

Forældrene fik en 7/7 ordning og et dejligt værelse, som drengene indrettede med rigtig hyggelige voksenting, så de kom tættere på deres hverdag, når de boede der på skift..

Her boede drengene lykkeligt, lige indtil de rejste videre, for de selv havde stadigvæk fødder og ikke rødder.